

Arrest

nr. 312 802 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 februari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie - AIDA “Country Report Sweden”, update 2023 - blijkt niet dat de levensomstandigheden in Zweden voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Zweden werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden wordt vastgesteld.

4.1. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aankaart dat zij niet langer over een Zweedse verblijfstitel beschikt en zij bij gebrek hieraan bij terugkeer naar Zweden niet in staat zal zijn te werken, van gezondheidszorg te kunnen genieten, over sociale zekerheid te kunnen beschikken blijkt uit het administratief dossier dat aan haar naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming op 21 november 2015 een tijdelijke verblijfsvergunning werd afgeleverd, waarvan de laatste geldig was tot 12 oktober 2023. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud komen immers niet overeen met de stukken uit het administratief dossier, namelijk met de brief van Zweedse Migratiediensten waarin onder andere wordt aangegeven dat aangezien verzoekers verblijfsvergunning tot 12 oktober 2023 geldig was zij door de Zweedse autoriteiten verzocht werd deze te laten verlengen hetgeen zij niet gedaan heeft (AD, zie brief Migrationsverket dd. 10 november 2023). In tegenstelling hiervan verklaarde verzoekende partij dat de laatste verlenging van haar verblijfsvergunning voor twee jaar geldig was en dit tot oktober 2022 (NPO, p. 6). Na verloop van deze periode zou zij een aanvraag hebben ingediend tot verlenging van haar verblijfsvergunning doch zou deze geweigerd zijn (NPO, p. 6). Zij zou hierover een brief gekregen hebben die zij aan de protection-officer beloofd heeft voor te leggen doch tot op heden blijft verzoekende partij in gebreke om dit te doen (NPO, p. 6-7). Bovendien legt verzoekende partij na het persoonlijk onderhoud foto's neer van haar Zweedse identiteitskaart waaruit blijkt dat deze geldig is van 13 oktober 2022 tot 12 oktober 2027, hetgeen compleet tegenstrijdig is met haar eigen verklaringen (AD, Documenten, stuk 5). Het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift dat de door haar neergelegde verblijfsvergunning enkel een kopie betreft en dat de verwerende partij moest nagaan of verzoekende partij in het bezit is van een originele en geldige verblijfskaart is niet ernstig.

Hoe dan ook wordt er niet betwist dat aan verzoekende partij in oktober 2016 internationale bescherming werd toegekend in Zweden (AD CGVS, Eurodac Marked Hit d.d. 9 februari 2023). De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, in casu de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de internationale bescherming zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoekende partij niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Zweden de vereiste administratieve stappen te zetten om haar (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen indien ze werkelijk verstreken zijn. Verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Zweden. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Zweden vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk een dermate kwetsbaar profiel te hebben dat belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt noch te beschikken over een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Zweden, dit mogelijks met de hulp van de Zweedse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden.

4.2. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zij in Zweden geen beroep kan doen op een effectieve bescherming vanwege de autoriteiten, dat er sprake is van racisme en dat de vreemdelingen steeds minder welkom zijn in Zweden, waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Zweden buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat haar sociale rechten in Zweden nooit echt hebben bestaan blijkt uit haar verklaringen dat zij in Zweden gewerkt heeft (NPO, p. 7). Zij kreeg tijdelijke contracten telkens voor zes maanden. Haar beklag over het feit dat zij geen vast arbeidscontract kreeg neemt niet weg dat zij effectief toegang had tot de Zweedse arbeidsmarkt. Uit haar verklaringen kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat haar sociale rechten in Zweden niet worden gerespecteerd en dat zij niet kon genieten van de basisrechten evenals van een effectieve bescherming.

4.3. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4.4. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM, welke inhoudelijk overeenstemmen, dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het

onderzoek of verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juli 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1772 legt de eed af en tolkt Kurmandji-Frans.
Tolk 761 legt de eed af en tolkt Frans-Nederlands.*

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij stelt dat het onmogelijk is om een negatief bewijs te leveren m.a.w. dat niet van haar kan verwacht worden dat ze aantoont dat zij niet meer over een verblijfsstatus beschikt in Zweden. Het CGVS kan makkelijk deze info opvragen bij de Zweedse autoriteiten en heeft dit niet gedaan en verzaakt dus aan haar medewerkingsplicht. Verzoekende partij stelt dat het moeilijk is om in Zweden werk te vinden en zij als statushouder niet gelijk wordt behandeld als Zweedse burgers, wat ook aangetoond wordt in rapporten. Bovendien is er ook geen zicht op de termijn van vernieuwing van haar verblijfsdocumenten waardoor zij in een situatie van extreme materiële deprivatie zal terechtkomen bij terugkeer naar Zweden. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 juni 2024.

5.1. Verzoeker betwist ter zitting niet dat hij in Zweden internationale bescherming kreeg toegekend, informatie die hij aanvankelijk trachtte verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, zoals op goede grond als volgt in de beslissing van het CGVS wordt vastgesteld:

“Uit de elementen die voorhanden zijn (brief Migrationsverket dd. 10.11.2023; Eurodac Marked Hit dd. 09.02.2023), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Zweden. Er dient echter vastgesteld dat u hierover in eerste instantie niet te goeder trouw was. Er werd u immers gevraagd wanneer u Syrië voor het eerst had verlaten en u antwoordde dat dit ‘rond 2018 of 2019’ was. U ermee geconfronteerd dat uw vingerafdrukken werden genomen in Zweden in 2015, ontkent u dit initieel en stelt u dat het in 2021 was. Het is pas wanneer u daarmee opnieuw geconfronteerd wordt met de vaststelling dat uw vingerafdrukken in 2015 in Zweden werden geregistreerd, dat u effectief toegeeft dat u in oktober 2015 Syrië had verlaten en naar Zweden was gereisd. U gevraagd waarom u dit niet direct heeft verteld, antwoordt u dat u de vraag niet begrepen had, maar dit kan niet worden weerhouden als een geldige verschoningsgrond daar u verschillende keren uitdrukkelijk en ondubbelzinnig de vraag werd gesteld en dat hierover geen misverstand kan zijn ontstaan. Het is duidelijk dat u in eerste instantie heeft geprobeerd om het CGVS te misleiden en dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid (CGVS, pp. 5-6).” (eigen onderlijning)

Waar verzoeker in het begin van huidige procedure verzoek om internationale bescherming in België dergelijke belangrijke informatie omtrent wanneer hij zijn land van herkomst verliet en of hij al elders in een andere EU-lidstaat internationale bescherming verzocht en al dan niet verkreeg, bewust verzweeg en foutief voorstelde, gaf hij naderhand toe, pas na confrontatie met de hierover beschikbare objectieve informatie in het dossier, Syrië al veel eerder voor 2021 te hebben verlaten en in Zweden (in 2016) internationale bescherming te hebben verkregen.

Dat verzoeker hierover bewust misleidende, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde, doet, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, op algemene en ernstige wijze afbreuk aan zijn algemene en algehele geloofwaardigheid. Het ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

5.2. Het staat *in casu* genoegzaam vast dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, meer bepaald Zweden dus.

Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”*

Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het informeren naar (de geldigheid van) verblijfsdocumenten/verblijfssituatie van verzoeker in die andere lidstaat, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus), in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, berust bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* gelet op de informatie in het administratief dossier omtrent de internationale bescherming die verzoeker in Zweden verkreeg, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (*cf.* RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Zweden actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken.

5.2.1. In de beschikking van 13 juni 2024 werd reeds uitdrukkelijk gewezen op het onderscheid tussen enerzijds de internationale beschermingsstatus en anderzijds de verblijfsstatus.

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal, wanneer vaststaat dat de verzoeker om internationale bescherming in België reeds dergelijke bescherming in een andere EU-lidstaat geniet, geenszins verplicht is zich verder te informeren, zoals bijvoorbeeld over de verblijfssituatie in die andere lidstaat.

In weerwil van wat verzoeker ter zitting voorhoudt, was de commissaris-generaal aldus geenszins verplicht zich te informeren over zijn verblijfsrechtelijke situatie in Zweden. Van een medewerkingsplicht in hoofde van het CGVS is dienaangaande geen sprake. Verzoeker kan hier aldus niet in worden bijgetreden.

Het komt te dezen aan verzoeker zelf toe en niet aan het CGVS om aan te tonen dat het hem niet mogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Zweden de vereiste administratieve stappen te zetten om zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen bij het verstrijken van de geldigheid ervan. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke, zoals ook eerder al in de beschikking werd vastgesteld.

5.2.2. Wat betreft verzoekers argument ter zitting dat het onmogelijk is een negatief bewijs te leveren, met andere woorden dat van hem niet kan worden verwacht aan te tonen dat hij niet meer over een verblijfsstatus beschikt in Zweden, merkt de Raad op dat van verzoeker evenwel in alle redelijkheid kon worden verwacht klaar en duidelijk, en zo transparant mogelijk, alle nuttige informatie te verstrekken over zijn verblijfssituatie in Zweden.

Van verzoeker kon en mocht in alle redelijkheid zeker, en minstens worden verwacht een duidelijk en correct beeld te schetsen van zijn verblijfssituatie in die andere EU-lidstaat. Verzoeker is hier echter manifest in gebreke gebleven, gelet op de vaststelling dat zijn verklaringen totaal niet overeenkomen met de objectieve informatie verkregen van de Zweedse asielinstanties.

De Raad herneemt de beschikking waar met betrekking tot het voorgaande, in punt 4.1., wordt opgemerkt:

“Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aankaart dat zij niet langer over een Zweedse verblijfstitel beschikt en zij bij gebrek hieraan bij terugkeer naar Zweden niet in staat zal zijn te werken, van gezondheidszorg te kunnen genieten, over sociale zekerheid te kunnen beschikken blijkt uit het administratief dossier dat aan haar naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming op 21 november 2015 een tijdelijke verblijfsvergunning werd afgeleverd, waarvan de laatste geldig was tot 12 oktober 2023. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud komen immers niet overeen met de stukken uit het administratief dossier, namelijk met de brief van Zweedse Migratiediensten waarin onder andere wordt aangegeven dat aangezien verzoekers verblijfsvergunning tot 12 oktober 2023 geldig was zij door de Zweedse autoriteiten verzocht werd deze te laten verlengen hetgeen zij niet gedaan heeft (AD, zie brief Migrationsverket dd. 10 november 2023). In tegenstelling hiervan verklaarde verzoekende partij dat de laatste verlenging van haar verblijfsvergunning voor twee jaar geldig was en dit tot oktober 2022 (NPO, p. 6). Na verloop van deze periode zou zij een aanvraag hebben ingediend tot verlenging van haar verblijfsvergunning doch zou deze geweigerd zijn (NPO, p. 6). Zij zou hierover een brief gekregen hebben die zij aan de protection-officer beloofd heeft voor te leggen doch tot op heden blijft verzoekende partij in gebreke om dit te doen (NPO, p. 6-7). Bovendien legt verzoekende partij na het persoonlijk onderhoud foto's neer van haar Zweedse identiteitskaart waaruit blijkt dat deze geldig is van 13 oktober 2022 tot 12 oktober 2027, hetgeen compleet tegenstrijdig is met haar eigen verklaringen (AD, Documenten, stuk 5). Het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift dat de door haar neergelegde verblijfsvergunning enkel een kopie betreft en dat de verwerende partij moest nagaan of verzoekende partij in het bezit is van een originele en geldige verblijfskaart is niet ernstig.

Hoe dan ook wordt er niet betwist dat aan verzoekende partij in oktober 2016 internationale bescherming werd toegekend in Zweden (AD CGVS, Eurodac Marked Hit d.d. 9 februari 2023). De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, in casu de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de internationale bescherming zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.”

De Raad benadrukt dat de informatie in het dossier van de Zweedse asielinstanties duidelijk vermeldt dat verzoeker sinds 21 november 2015 er een tijdelijke verblijfskaart kreeg, waarvan de laatste geldig was tot 12 oktober 2023 en dat nadien aan verzoeker werd gevraagd zijn verblijfskaart te verlengen, maar dat hij dat niet heeft gedaan (administratief dossier, map 7 ‘landeninformatie’, brief Migrationsverket van 10 november 2023). Verzoeker toont niet aan dat die informatie niet correct zou zijn. Als zijn Zweedse verblijfskaart niet langer geldig zou zijn, is dat dus louter en alleen aan verzoeker zelf te wijten.

Verzoeker betwist ter zitting niet dat zijn eerdere verklaringen omtrent de verlenging van zijn Zweedse verblijfsdocumenten totaal niet stroken met die informatie verkregen van de Zweedse asielinstanties. Hij rept

met geen woord over deze in de beschikking en de bestreden beslissing gedane vaststelling. Ook over het feit dat, zoals eveneens al eerder werd vastgesteld, de door hem neergelegde Zweedse identiteitskaart nog geldig is tot 12 oktober 2027, waardoor ook (de inhoud van) deze objectieve informatie strijdt met de verklaringen die hij eerder aflegde, spreekt verzoeker zich niet in het minst uit ter zitting. Verzoeker lijkt dit aldus niet te betwisten, minstens ontkracht noch weerlegt hij op generlei wijze die vaststellingen.

Het komt *in casu* verzoeker als begunstigde van internationale bescherming toe het bewijs te leveren dat hij in die andere EU-lidstaat, mits het zetten van de nodige administratieve stappen, zijn of haar verblijfsdocumenten er bij het verstrijken van de geldigheid ervan niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Verzoeker levert tot heden dit bewijs niet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Zweden zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Het komt hem toe, en niet het CGVS zoals hij verkeerdelijk voorhoudt, dit bewijs te leveren. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan en laat hoe dan ook na dergelijk bewijs te leveren.

5.3. Uit het administratief dossier blijkt voorts onder meer nog dat verzoeker na het verlaten van Zweden eerst negen maanden lang in Duitsland verbleef zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat wanneer hij vervolgens naar België kwam, hij nog maandenlang wachtte om hier een beschermingsverzoek in te dienen. Deze vaststelling vormt een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Zweden en voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het is hoe dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming, omwille van zijn situatie in Zweden, niet dringend noodzakelijk achtte.

5.4. Waar verzoeker op de zitting opmerkt dat het moeilijk is om in Zweden werk te vinden, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoeker als statushouder wel degelijk toegang had/heeft tot de arbeidsmarkt in Zweden. In de beschikking wordt er in dit verband op gewezen, in punt 4.2., dat verzoeker in Zweden werkte. Hij kreeg tijdelijke contracten telkens voor een half jaar. Dat hij er geen vast arbeidscontract had, zoals hij eerder aanvoerde, neemt niet weg dat verzoeker in Zweden effectief toegang had tot de arbeidsmarkt. Dat verzoeker als statushouder niet gelijk zou worden behandeld als Zweedse burgers, is een bewering die hij geenszins *in concreto* hard en aannemelijk weet te maken.

5.5. Verzoeker toont (hiermee) niet aan dat zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Zweden er een was van of dat bij terugkeer naar Zweden een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie dreigt.

Het komt verzoeker toe dit aan te tonen, zoals eerder in de beschikking in punt 3, met verwijzing naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, werd opgemerkt. Verzoeker blijft hietoe echter manifest in gebreke.

5.6. Verzoeker beperkt zich ter zitting voor het overige in het volharden in de middelen van zijn verzoekschrift, zonder voorts enigszins concreet op de gronden van de beschikking in te gaan en waarmee hij hoe dan ook geen afbreuk doet aan die gronden.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Zweden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS